Autor Guste Santini
Srijeda, 02 Veljača 2011 23:27

Francuska i Njemačka stožerne su članice eurozone. Jacques Rueff, veliki ekonomski znalac, cijeli je život želio jaki francuski franak. **Njemačka marka bila je sinonim za stabilan i solidan novac.** Obe zemlje žele stabilnu valutu. Istina bog lakše je Njemačkoj koja usprkos “troškovima” ujedinjenja ima učinkovitije gospodarstvo koje ostaje “lokomotivom” eurozone. Francuska dugogodišnji dobitnik sredstava iz proračuna EU želi zadržati status važnog člana eurozone. Konačno,
od Charles de Gulea Francuska teži ostati bitan čimbenik svjetskih procesa.

Najprije nekoliko informacija …..

“Francuska i Njemačka su blizu dogovora o ekonomskoj vladi eurozone…..

"pakt za konkurentnost" u originalu je francuski koncept koji zagovara politiku koordinacije svih 27 zemalja članica Europske unije odnosno usklađivanje nacionalnih ekonomskih politika kako bi se na taj način spriječila nova financijska kriza.

eventualni prijedlog o stvaranju ekonomske vlade znači inzistirati na kriterijima kao što su proračunska disciplina, ekonomski rast i konkurentnost… ...traju rasprave o tome od kojih se mjera ne bi smjelo odstupati. Postoji generalna suglasnost da bi svakako trebalo zahtijevati nacionalne krizne sustave za banke i mehanizme za obuzdavanje javnog zaduživanja. Berlin također želi i podići dobnu granicu za umirovljenje….”

Još se uvijek ne zna hoće li će se Berlin više približiti usklađivanju poreza na dobit poduzeća, što je dugogodišnji njemački zahtjev, ili će biti bliži mjerama za ograničavanje rasta plaća.

Dužnosnici upoznati sa situacijom priznaju da će eventualni prijedlog vjerojatno morati biti na dobrovoljnoj bazi…., oblik "ojačane suradnje" što je dopušteno Lisabonskim sporazumom.”

A sada komentar....

“Na ljutu ranu ljuta trava”. Drugim riječima, kao što sam pokazao u napisu “Kako stabilizirati euro”, bez jasno preciziranih kriterija nije vjerojatno da će se spasiti euro kakvog danas poznajemo. U spomenutom radu jasno sam pokazao kako značajna
razlika u dohotku per capita zahtjeva i različite ekonomske politike, nužne su intervencije na strani ponude
. Drugim riječima što je dobro za Njemačku, Nizozemsku, itd., nije dobro za zemlje PIIGS-a ali i za druge šlanice eurozone. Susjedna Slovenija od kada je uvela euro znatno je smanjila konkurentnost svoga gospodarstva iako je, po mome mišljenju, u tranziciji postigla zapažene rezultate. Uostalom priznanje Sloveniji dali su vrlo ugledni svjetski ekonomisti.

Iz citiranih vjesti vidljivo je da će Njemačka ukoliko se zajednička politika proširi na porezni sustav članica zahatjevati harmonizaciju izravnih poreza. To je suprotno mojim stavovima koji zahtjevaju da zemlje većeg dohotka per capita imaju u strukturi poreznih prihoda veće porezno opterećenje izravnim porezima. **Nerazvijenije zemlje**, prema tome, **svoje porezne sustave bi morale u većoj mjeri „naslonile“ na neizravne poreze**
. Ovo stoga, da ne duljim, jer članice eurozone, s obzirom na zajedničku valutu euro, moraju imati približno iste startne pozicije.
Ovom sam zahtjevu pridodao da visina porezne presije per capita mora biti određena dohotkom per capita
. Manje razvijena zemlja, prema tome, ima manji porezni kapacitet, između ostalog zbog eura, što znači da porezni kapacitet određuje učešće države u finalnoj raspodjeli BDP-a. Ne treba gubiti iz vida da
postoji veza dvaju deficita
, proračunskog i deficita tekućeg računa platne bilance, tako da deficit na tekućem računu platne bilance smanjuje proračunski deficit kao što sam to pokazao u Časopisu Ekonomija/Economics god. XVII br. 1.